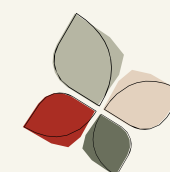

Герої Сокальщини

«Славетні сини Сокальщини. Герої не вмирають!»

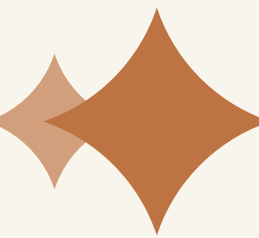
Роботу виконала: **Теслюк Юлія**, учениця 7 класу,
Войславицької гімназії

Вчитель: **Шипот Оксана Петрівна**, вчитель історії
Войславицької гімназії

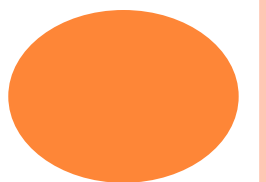

Війна іде жорстока і кривава.
Виборюємо право на життя
І на поразку ми не маєм права.
Йдемо вперед, немає вороття.

Оксана Козак.

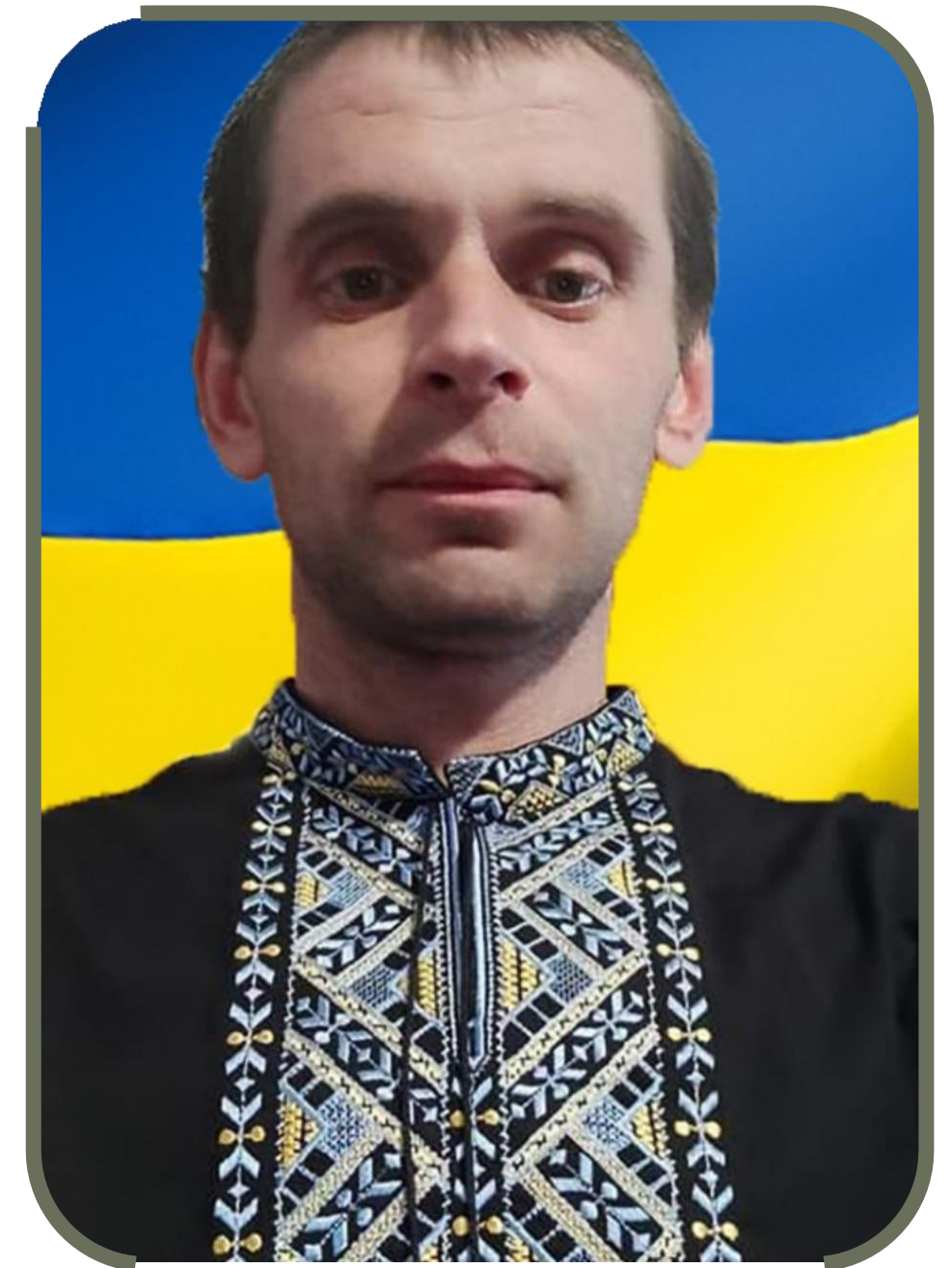
- Війна завжди була випробуванням на силу, мужність та самопожертву. На тлі боїв і труднощів саме герої постають як взірець людської стійкості й відданості своїй Батьківщині. Герой війни – це не просто солдат на полі бою; це людина, яка жертвує собою заради майбутнього, захищаючи не тільки свою країну, а й ідеали миру та свободи. І мені хочеться описати життєвий шлях одного з таких героїв та його внесок у боротьбу за нашу спільну безпеку.

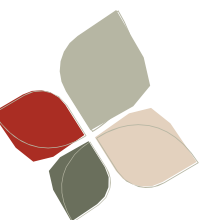

Шелемей Богдан Ярославович

Народився 2 червня 1988 року в селі Тудорковичі Сокальського району, Львівської області.

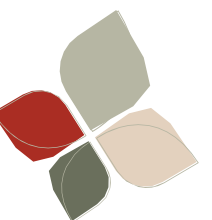

Зростав у сім'ї, де було двоє дітей. У 1995 році пішов у перший клас Тудорковицької ЗШ І–ІІ ступенів. Навчався доволі добре. Йому легко давалася математика й англійська мова, любив трудове навчання. У селі навчався до 9 класу.

В 2004 році вступив у Нововолинський ВПУ в с.м.т. Бодятичі. Здобув професію слюсаря по ремонту автомобілів. Після закінчення навчання пішов працювати у Сокальське ШМУ. Далі працював електрослюсарем на м'ясокомбінаті у м. Нововолинськ.

Чоловік був одружений. У шлюбі мав сина Андрія.

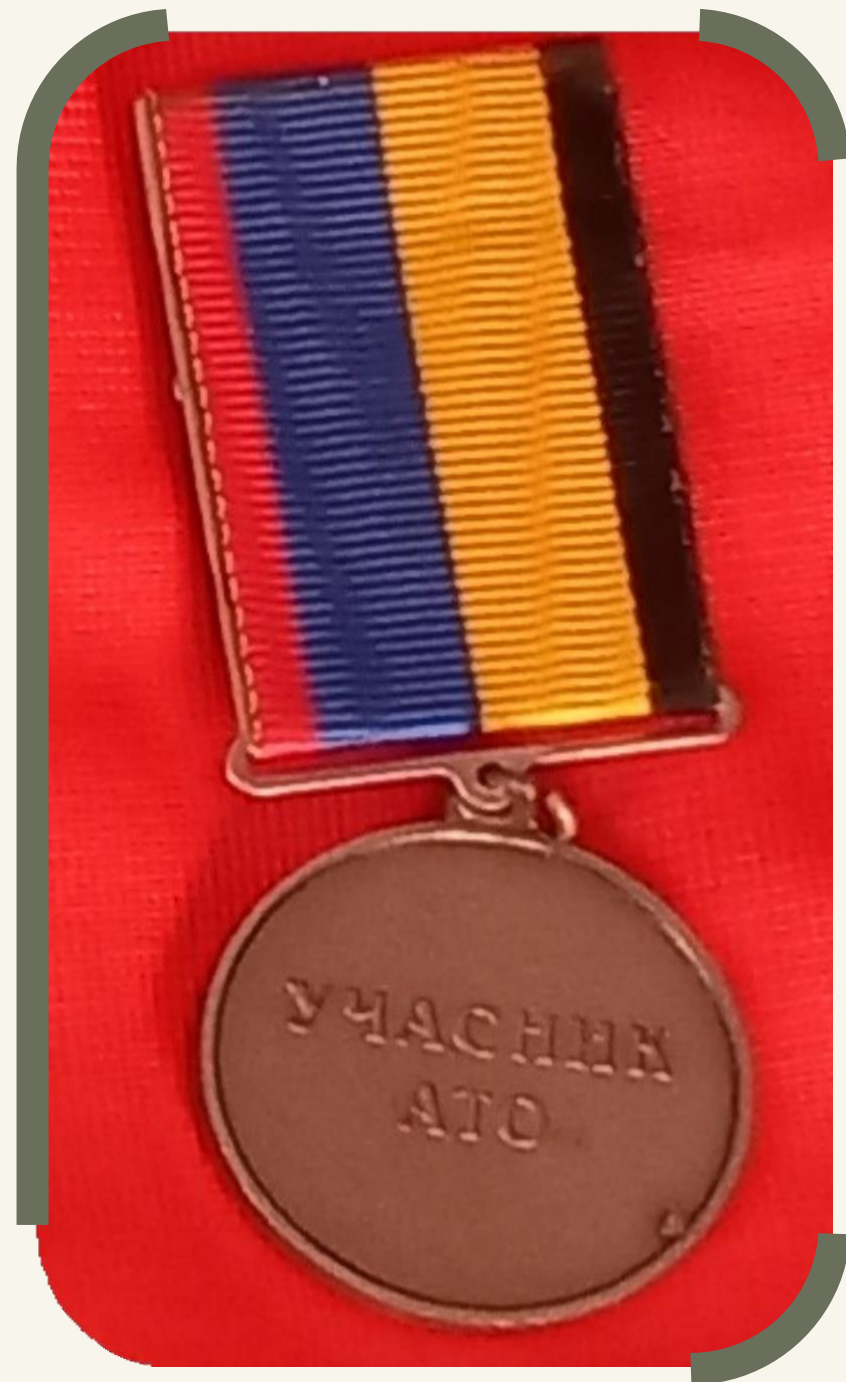
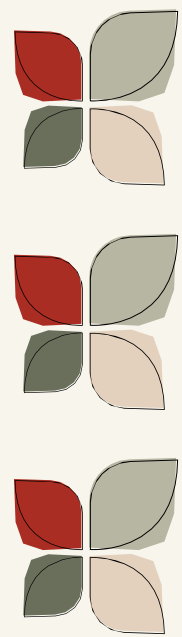
Богданові подобалося рибалити, збирати гриби, слухати українську музику, грати в теніс та комп'ютерні ігри.

Він обожнював котів та собак. Мав власних тваринок. Перебуваючи на службі у Червонограді в нього була собака по кличці Ася, на Сумщині – кіт Мемесьо.

Дуже цікавився зброєю. На передовій дав своїй зброї імена – Даша і Маша.

У 2015 році був
призваний на військову
службу ЗСУ.
Брав участь в АТО.

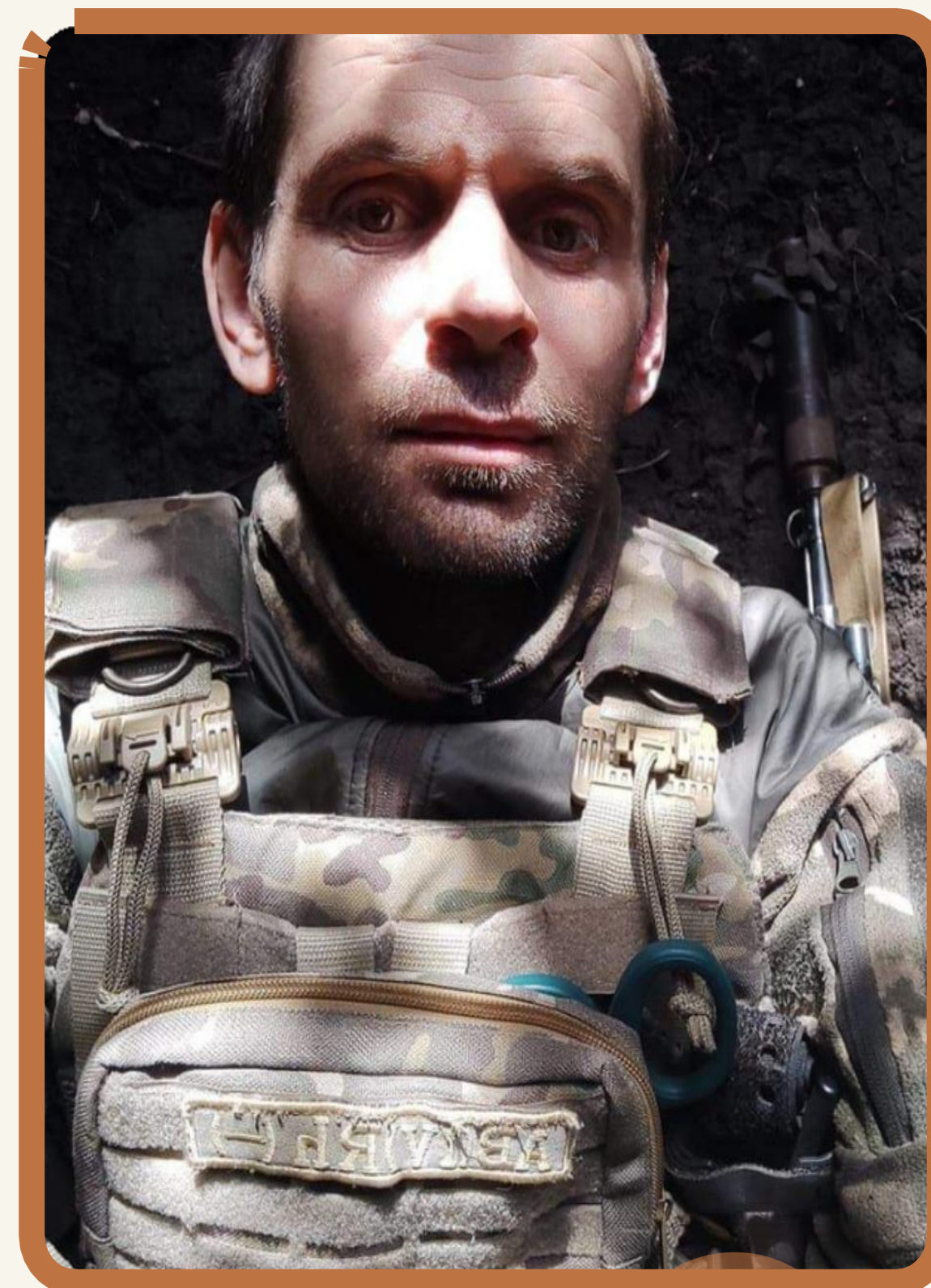

24 лютого 2022 почалось повномасштабне вторгнення Росії в Україну. У той час Богдан ще був на роботі, а на наступний день повернувся додому.

26 лютого хлопець разом із батьком був на мостах, де вони ставили бліндажі та укріплення, копали окопи.

33 березня 2022 року був зарахований в 103 бригаду Червоноградської ТРО 63 батальйон при званні - рядовий.

Згодом отримав звання молодшого сержанта. Став командиром третього стрілецького відділення, другого стрілецького взводу, другої стрілецької роти. Військова частина – А7075.

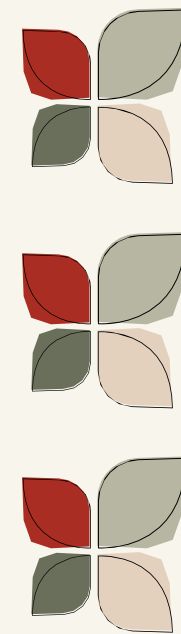

Був чесним, співчутливим хлопцем. Мав позивний “Хмельницький”.

Зі своїми побратимами завжди перебував у товариських стосунках. Вони і досі спілкуються з його сім’єю – матір’ю та сестрою, і хочуть приїхати на його могилу, але, на жаль, на даний час не мають змоги.

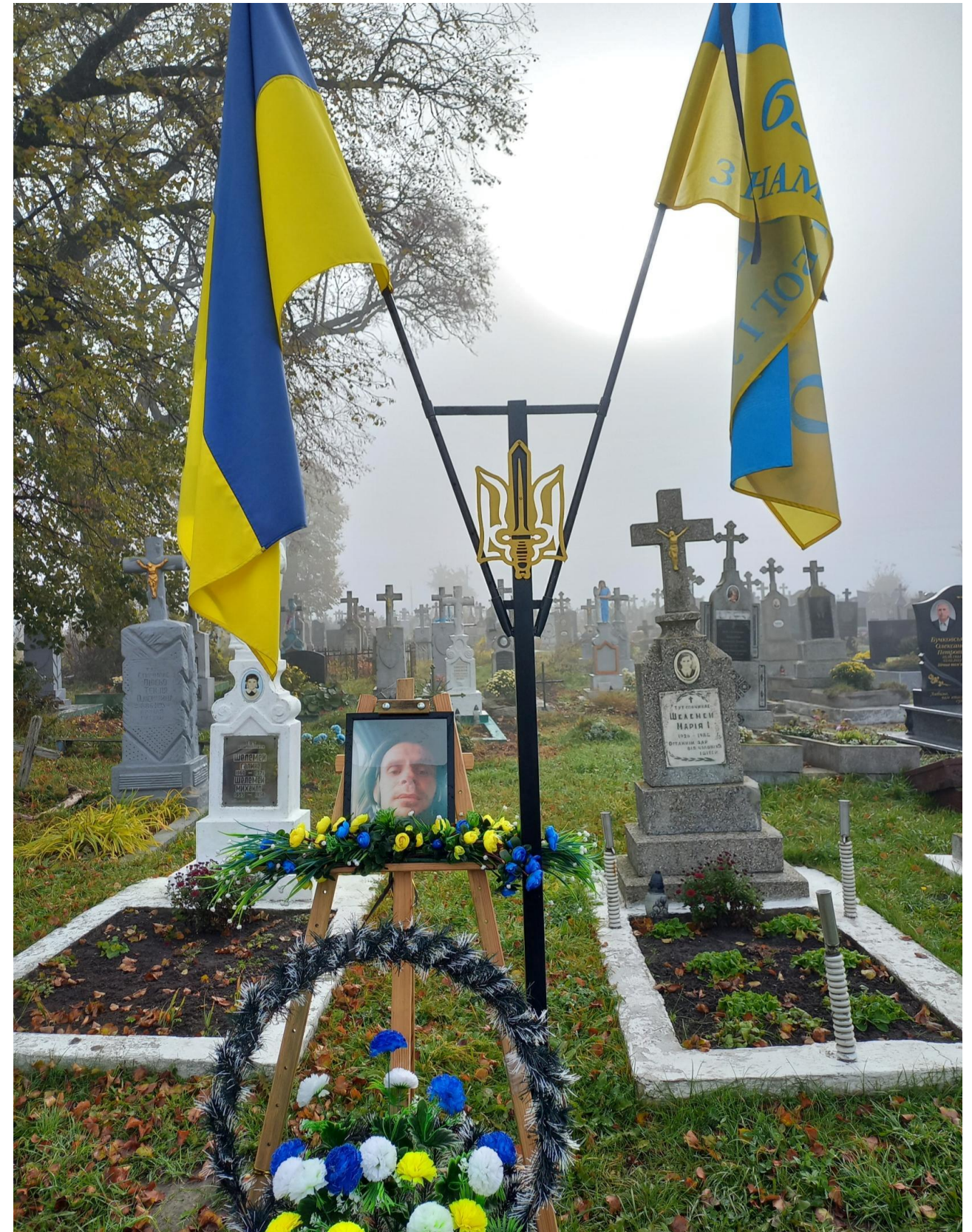
Хлопець мріяв про перемогу та скорішого повернення додому. Богдан мав військові нагороди: «За зразкову службу у лавах ЗСУ» та «Учасник АТО».

8 серпня 2024 року йому вдалось зв'язатися з мамою. Він сказав їй про те, що вони переїжджають на інше місце. Останні слова, які сказав: «Це білет в один кінець». 9 серпня 2024 року, поблизу населеного пункту Кияниця, Сумського району, воїн загинув унаслідок ураження від вибухів і осколків, через бомбардування КАБів.

Герой похований у селі Тудорковичі. У Героя залишились батьки: Галина Богданівна і Ярослав Антонович, син Андрій та сестра Марія.

Життя героя війни –це яскравий приклад сміливості, патріотизму і самопожертви. Його внесок у перемогу нагадує нам, що свобода та мир мають високу ціну, яку готові сплатити лише найвідважніші.

Завдяки таким людям сьогодні ми маємо можливість жити в безпеці та будувати краще майбутнє.

Пам'ятати про його подвиг важливо, це надихає наступні покоління творити нову вільну Україну.

Слава Україні!

Героям слава!

ДЯКУЮ

ЗА

УВАГУ!

